

Arrest

nr. 104 282 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 14 juni 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.02.2011 werd ingediend door :

T., N., (R.R.: (...))

Beweerde nationaliteit: Bhutan geboren te (...) op (...) adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. In de aanvraag schrijft de advocate dat hij in het bezit is van identiteitsdocumenten waardoor zijn aanvraag ontvankelijk zou zijn. Echter stellen wij vast dat betrokkene een "soldier's pay book", een lidkaart van het Druk National Congress, een attest van het Bhutan Chamber of Commerce & Industry, een certificaat van de Deputy Commissioner van Phuntsholing en vier foto's waarop betrokkene zou staan, voorlegt.

Geen enkel van deze documenten is een paspoort, een identiteitskaart of een gelijkgestelde reistitel. Betrokkene geeft ook geen verklaring waarom hij geen enkele van de drie voorgaande documenten voorlegt.

De asielinstanties, zowel het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hechten geen geloof aan zijn beweerde nationaliteit. Betrokkene toont zijn voorgehouden identiteit en nationaliteit niet aan en het asielrelaas van betrokkene kwam ook over de hele lijn als verzonnen voor.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schrijft in de beslissing dat de vingerafdrukken uit het "soldier's pay book" niet overeen stemmen met betrokkenes vingerafdrukken. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het betaalboekje zijn persoon aangaat. Volgens de Raad van Vreemdelingenbetwistingen is er ook geen gelijkenis tussen de foto genomen op de Dienst Vreemdelingenzaken en de foto op het certificaat van het district Phuentsholing.

Betrokkene zou het Dzonghka "redelijk goed spreken". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schrijft dat men een bepaalde taal spreekt bezwaarlijk bewijst dat men afkomstig is van een land waar deze taal gesproken wordt. Betrokkene vroeg voor zijn asielinterview bovendien een tolk Nepali aan. Betrokkene werd geïnterviewd door een Nepalese tolk. Deze tolk beweert dat betrokkene het accent gebruikte die de Tamangs gebruiken. De Tamangs is een etnische bevolking die zich in het noorden van Nepal bevindt.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is niet vervuld. De identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart."

1.2. Op dezelfde dag wordt in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten verleend, onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, die samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoeker wordt betekend op 14 juni 2012 en waarvan het motief luidt als volgt:

" De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 03.09.2008.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 01.10.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Hij zet het volgende uiteen :

“Dienst vreemdelingen zaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is. De reden waarom verzoekster haar aanvraag door dvz ongegrond werd verklaard is de volgende: [...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag tot regularisatie van verzoeker geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd omdat verzoeker niet voldaan zou hebben aan de vraag tot het voorleggen van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, kopie van een nationale identiteitskaart of geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

Verzoeker heeft duidelijke gestaafde redenen aangehaald ter staving van de vrijstelling om identiteitsdocumenten voor te leggen.

Niettegenstaande deze redenen besloot DVZ dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is, totaal ten onrechte en gaven zij verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing schendt de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag onontvankelijk verklaard werd.

Dat DVZ niet op een ernstige manier heeft geoordeeld over de motieven waarom verzoeker zijn aanvraag niet vergezeld was van een identiteitsdocument en zij haar beslissing op dit vlak ook niet afdoende motiveert waardoor de materiële motiveringsverplichting wordt geschonden.

Dat de beslissing niet redelijk te verantwoorden is.

Artikel 9 bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Verzoeker bevindt zich in de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

DVZ deed het nodige om hem in het verleden te repatriëren naar Nepal, doch zonder succes. Omdat hij geen onderdaan is van Nepal kan hij ook niet gerepatriëerd worden.

DVZ stelt dat hij ‘redelijk goed’ Dzonghka spreekt, doch tijdens het asielverhoor werd hij bijgestaan door een tolk Nepali die verklaarde dat hij het accent van de T.s gebruiken die afkomstig zijn uit het Noorden van Nepal.

DVZ spreekt zichzelf hierbij al tegen. Hoe kan dan een Nepalees die afkomstig is uit het noorden Dzonghka spreken? Immers dit wordt enkel in Bhutan gesproken.

Bovendien probeerde DVZ uiteindelijk zelf de herkomst van de heer T. te bepalen door zelf een taal test uit te voeren. Impliciet vormt dit een erkenning dat het onderzoek van het CGVS onvoldoende was.

Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen heeft ook het nodige gedaan om de heer T. te helpen (zie stuk 3). Zij hebben vastgesteld dat er geen rechtstreeks contact werd gelegd met de Nepalese diplomatieke missie in Brussel, terwijl dit juist een gemakkelijke manier zou zijn om zijn eventuele Nepalese afkomst te bepalen. Integendeel, er werd een Europese laissez-passer uitgegeven en hij werd naar Nepal gerepatriëerd. Doch zonder succes.

De heer T. is een Bhutanees. In Bhutan zijn de T.s etnische Nepalesen (hij is lid van de Lhotshapa-bevokingsgroep) die ook uiteraard, Nepali spreken. Aangezien het voor verzoeker niets uitmaakte heeft hij een tolk Nepali gevraagd, niet denkende dat dit later gevolgen zou hebben.

Bovendien de taaltesten die werden uitgevoerd zijn evenmin betrouwbaar. Er wordt nergens melding gemaakt van de deskundigheid van de persoon die de taaltest heeft gevoerd.

Het feit dat hij dus Dzonghka spreekt is dus al een element dat in zijn voordeel speelt.

DVZ stelt dat volgens uw raad geen gelijkenis zou zijn tussen de foto genomen op DVZ en de foto op het certificaat van het district Phuentsholing.

Indien de twee foto's naast elkaar worden gelegd zie je niet onmiddellijk een gelijkenis. Maar verzoeker was op de dag van zijn asielaanvraag enorm vermoeid, lange tijd onderweg geweest, enorm afgefallen en verzwakt. De foto op DVZ is dan ook uit een andere invalshoek genomen dan de foto op het certificaat.

Indien men de foto van het attest vergelijkt met de heer T. zelf, dus in wekelijkheid, zie je uiteraard de gelijkenissen. Immers het gaat over de zelfde persoon.

Tijdens het verhoor kan uw raad steeds een gelijkenis treffen tussen de foto op het certificaat en de heer T..

Verder stelt DVZ dat de vingerafdrukken uit zijn Soldiers Pay book niet overeenstemmen met de vingerafdrukken van de heer T..

In het verleden is gebleken dat er vergissingen worden gemaakt en deze test niet zomaar als vanzelfsprekend mag beschouwd worden.

Immers indien er een expert wordt aangesteld zal er blijken dat het inderdaad om een en zelfde handtekening gaat.

Verzoeker had eveneens fotos gevoegd bij zijn aanvraag. In militaire kleding.

Doch heeft DVZ nagelaten om hierover te motiveren. Immers het is aan de hand van deze stukken dat

hij aantoont dat hij militair was in Bhutan. Immers alleen uit zijn kleding kan je al zien dat dit een Bhutanees uniform is.

Doch negeert DVZ dit element, waarom? Waarom heeft dvz nagelaten om hierover te motiveren?

Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsverplichting.

Verzoeker heeft werkelijk geen identiteitsdocumenten. Dit is alles dat hij kan voorleggen niets anders.

Bovendien stelt de beslissing van DVZ dat er wordt getwijfeld aan de identiteit van verzoeker doch wordt op geen enkele wijze vastgesteld welke de identiteit of nationaliteit van verzoeker dan wel zou zijn.

De beslissing van dvz is dan ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat de beslissing van DVZ niet redelijk genomen werd en de materiële motiveringsplicht schendt.

Dat de beslissing m.b.t. de onontvankelijkheid van verzoeker zijn aanvraag dan ook onterecht genomen werd en niet afdoende gestaafd wordt.

Verzoeker vraagt zich af op welke basis DVZ deze beslissing genomen heeft.

Dat DVZ hier totaal geen rekening mee gehouden heeft en dit blijkbaar geen enkel probleem vindt.

Dat verzoeker het gevoel heeft dat zijn dossier dan ook zeer oppervlakkig behandeld werd, gelet op het voorgaande.

Dat in casu dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

Dat DVZ nagelaten heeft het dossier van verzoeker ernstig te behandelen.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat daarbij geen rekening werd gehouden met de door hem aangebrachte argumenten waarbij hij zeer duidelijk aantoont dat hij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen.

Dat hierop niet afdoende wordt geantwoord.

De huidige beslissing en de argumentatie die ervoor gegeven wordt, is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker heeft.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat duidelijk wordt gemotiveerd op welke juridische en feitelijke gronden ze zijn genomen, zodat verzoeker niet kan volstaan met de eenvoudige bewering dat de beslissing hem niet toelaat volledig kennis te krijgen van de determinerende motieven. In de mate dat verzoeker thans stelt dat hij bij zijn aanvraag ook foto's had gevoegd en dat de verwerende partij heeft nagelaten hierover te motiveren, kan hij niet worden bijgetreden: de foto's worden wel degelijk vermeld in de bestreden beslissing, gevolgd door de vaststelling dat geen enkel van de door verzoeker bijgebrachte documenten een paspoort is, een identiteitskaart of een gelijkgestelde reistitel. Verzoeker toont dan ook niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, niet zouden voldoen aan de vereisten van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat het onderzoek naar de schending van materiële motiveringsplicht in het licht van deze bepaling wordt gevoerd.

2.1.4. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon. (...).”*

2.1.5. Uit verzoekers uiteenzetting blijkt dat hij zich in wezen niet verzet tegen het gestelde in de bestreden beslissing dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, en de daaruit voortvloeiende vaststelling dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet is vervuld. Meer nog, verzoeker stelt uitdrukkelijk in zijn verzoekschrift dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste document te verwerven in België en dat hij werkelijk geen identiteitsdocumenten heeft. Aangezien hij dus erkent dat de door hem voorgebrachte documenten niet voldoen aan deze zoals bedoeld in artikel 9bis, en verder uit het verzoekschrift blijkt dat hij zich wenst te beroepen op de uitzonderingsbepaling die is vervat in artikel 9bis, kan niet worden ingezien hoe zijn betoog over de inhoudelijke beoordeling van de documenten, en meer in het bijzonder over de foto, de vingerafdrukken en de handtekening tot een andere beslissing zou kunnen leiden. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het aanvoeren van kritiek erop. Eenzelfde vaststelling dringt zich op ten aanzien van de argumenten in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn taalgebruik. Het betreft immers alle argumenten die overtuigend zijn, nu vaststaat dat –en niet wordt betwist- dat geen enkel van de door verzoeker bijgebrachte documenten een paspoort, een identiteitskaart of een gelijkgestelde reistitel is, zoals vereist.

2.1.6. Wat uit verzoekers betoog wel kan worden begrepen, zoals reeds aangegeven, is dat hij zich gegriefd voelt door het feit dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij in zijn aanvraag geen geldige motivering heeft aangevoerd die toelaat hem vrij te stellen van de voorwaarde tot het bijbrengen van een identiteitsdocument. Verzoeker stelt dat hij *“duidelijk gestaafde redenen [heeft] aangehaald ter staving van de vrijstelling om identiteitsdocumenten voor te leggen”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag stelde dat hij *“in het bezit [is] van identiteitsdocumenten dat maakt dat zijn aanvraag ontvankelijk is”*, zonder meer. Verder bracht hij de in de bestreden beslissing opgesomde en beoordeelde documenten bij, met name een *“soldier's pay book”*, een lidkaart van het Druk National Congress, een attest van het Bhutan Chamber of Commerce & Industry, een certificaat van de Deputy Commissioner van Phuntsholing en vier foto's. Gezien de letterlijke bewoordingen van verzoeker, met name dat hij in het bezit is van identiteitsdocumenten, en gelet op het feit dat geen enkel element van de aanvraag erop wijst dat verzoeker de intentie had om zich te steunen op de uitzonderingsbepaling van artikel 9bis, mist zijn argument, thans in zijn verzoekschrift, dat hij duidelijke redenen heeft aangehaald ter staving van de vrijstelling om identiteitsdocumenten voor te leggen, elke feitelijke grondslag. Verzoeker kan zich hangende de procedure voor de Raad, niet voor de eerste keer beroepen op de voorziene vrijstelling en daaromtrent argumenteren. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Om dezelfde reden kan thans geen rekening worden gehouden met het voor de eerste keer bij het verzoekschrift gevoegde advies van het BCHV.

Derhalve kon de verwerende partij ook genoegzaam stellen dat de aanvraag niet vergezeld ging van *“een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”*

2.1.7. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding of dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen of niet alle pertinente gegevens zou hebben nagegaan die noodzakelijk zijn om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Het feit dat hij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. Aldus blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, noch van een geldige motivering waarom hij in de onmogelijkheid is er één voor te leggen. Verzoekers verdere betoog dat de verwerende partij het nodige deed om hem te repatriëren naar Nepal, doch zonder succes, omdat hij geen onderdaan is van Nepal doet geen afbreuk aan het hiervoor gestelde. In de mate overigens dat verzoeker nog stelt dat in de beslissing wordt getwijfeld over zijn identiteit maar op geen enkele wijze wordt vastgesteld welke dan wel zijn identiteit of nationaliteit zou zijn, dient erop gewezen dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager ligt, die met alle mogelijke middelen moet aantonen dat de aanspraken waarop hij maakt gerechtvaardigd zijn. Het kwam dus aan verzoeker toe om, in eerste instantie, zijn aanvraag op ontvankelijke wijze in te dienen, in acht genomen de wettelijke bepalingen. Hij is daartoe in gebreke gebleven. De verwerende partij moest derhalve niet aantonen welke zijn echte identiteit en nationaliteit zouden zijn.

2.1.8. In zoverre de verzoekende partij, ten slotte, de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de voorgaande analyse blijkt dat dit *in casu* geenszins het geval is.

2.1.9. Geen van de onderdelen van het eerste middel is gegrond.

2.2.1. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, doet verzoeker in eerste instantie gelden dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd, daaruit volgt dat het daaruit volgende bevel eveneens moet worden vernietigd. Nu uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de eerste bestreden beslissing overeind blijft, is verzoekers betoog in zoverre niet dienstig.

2.2.2. De Raad stelt verder vast dat verzoeker geenszins de motieven van het bestreden bevel, zoals geciteerd onder punt 1.2 betwist en evenmin aantoont op grond van welke bepaling of welk beginsel uitgebreider zou moeten worden gemotiveerd of uitdrukkelijk zou moeten worden verwezen naar het feit dat deze beslissing het gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag.

2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS